

Anbringelsen skulde finde Sted. Det vilde derfor være af Bigtighed, at man ikke iforveien ved Lovbestemmelser var bunden i saa Henseende. Paa den anden Side indeholder den Bestemmelse, som paa Forslag af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Taubert) blev indsat i Lovforslaget ved forrige Behandling, nemlig at der i den aarlige Beretning skal gjøres Rede for, paa hvilken Maade Capitalerne ere anbragte, al mulig og al ønskelig Leilighed for Thinget til at gjøre Indsigelse gjældende, hvis man nogenstunde skulde finde, at disse Capitaler ikke bleve anbragte paa den i enhver Henseende hensigtsmæssigste Maade. — Hvad endelig det under Nr. 5 stillede Underændringsforslag angaaer, som gaaer ud paa, at der ikke alene ved Lov — at det kan skee ved Lov, er saa klart, at der ikke kan være to Meninger derom, og dette behøver derfor heller ikke at staae der — men ogsaa gennem Finantsloven kan foretages Forandringer med Hensyn til Bestyrelsen, navnlig altsaa i Bestemmelserne om Bestyrelsens Sammensætning og Virksomhed, da vilde dette være en meget uheldig Bestemmelse, idet den netop vilde gaae imod, hvad vi ved enhver Leilighed have søgt at bevirke og med stor Sver og — jeg kan tillige sige — med stor Selvopoffrelse paa saa mange Punkter hidtil have ført igjennem, nemlig at Finantsloven ikke i sig skulde optage Bestemmelser, som vare af administrativ eller organisatorisk Natur, og at man, naar man havde en saadan Lov, som vi nu ere ifærd med at skabe, og som fastsætter Grundreglerne for en saadan Bestyrelse, da ikke igjennem Finantsloven skulde gjøre Forandring i de Regler, som maae siges ikke virkelig at høre hjemme i Finantsloven. Derfor troer jeg ogsaa, at det vil være rigtigt ikke at vedtage dette Forslag.

Berg: Jeg var som Medforslagsstiller af disse Forslag forberedt paa at møde bestemt Modstand hos det ærede Medlem, som hidst talte. Det er meget sandsynligt, at det ærede Medlem seer det Forhold, som her er paa Bane, fra et andet Synspunkt end jeg, men det er ikke sagt, at han, fordi han staaer Sagen meget nærmere end jeg, derfor seer

den mere uhildet end jeg. Jeg betragter det Forhold, der her er under Dmtale, som et meget vigtigt Parti af denne meget vigtige Lov og som det Parti, der er behandlet meest stedmoderligt, meest som i Forbigaaende. Jeg kunde have ønsket, at der ikke blot havde været ligesom nogle blot foreløbige Sætninger derom i en af Lovens Paragrafer, men at der havde været flere Paragrafer, som omhandlede dette Spørgsmaal. Jeg har imidlertid ikke anset det som absolut nødvendigt, at man gjorde nogen radical Forandring i det hidtil Bestaaende, naar man kun i Loven vilde have, at en saadan Forandring med temmelig Lethed kunde lade sig gennemføre senere, hvis det skulde vise sig nødvendigt. Det ærede Medlem har bedømt Forslaget under Nr. 3 saaledes, at det var redigeret paa en saadan Maade, at det ikke kunde vedtages. Jeg skal nu imødegaae det ærede Medlems Indvendinger mod Forslaget, og det turde maaskee overbevise somme ærede Medlemmer af Thinget om, at det kan vedtages. For det Første sagde det ærede Medlem, at efter det oprindelige Forslag deeldes Ansvaret mellem Bestyrelsen og Finantsministeren, idet man gif ud fra, at de skulde blive enige om, hvorledes Capitalerne skulde anbringes. Det forekommer mig, at Lovforslaget, som det foreligger — og det er jo det, vi tale om, — paa en Maade er gaaet til den modsatte Yderlighed; thi der er Bestyrelsen stillet saagodtsom udenfor Lovgivningsmagtens Paavirkning, og det er dog den bevilgende Myndighed, som maa have Indseende med, hvorledes Midlerne tilhørende en Anstalt, som Staten selv er Garant for, anbringes, idet enhver Feiltagelse, enhver Vilkaarlighed eller ethvert uheldigt Ekson fra Bestyrelsens Side, der maatte bringe Anstalten Tab, jo kan paaføre Staten Tab. Vi have dog tidligere havt Exempel paa og føle aarlig Trykket af, hvad det vil sige, at en Anstalt ikke svarer til sine Forudsætninger og ikke er saa heldigt anlagt, at Garantien ikke kommer til effectiv Gyldighed, skjøndt man havde ventet, at det ikke skulde komme dertil. Jeg tænker paa den almindelige Enkeltcase. Jeg siger altsaa, at den bevilgende Magt ikke bør give denne Sag ud af sin Haand; men